

Karolina Utriainen- Predikningar i dvala och bibelkommentarer

Sammanställt av: Raine Metsävuori

Karolina Utriainen-Predikningar I dvala och bibelkommentarer från 1888 till 1912

Innehåll

Karolina Utriainen - Predikningar i dvala och bibelkommentarer.....	1
Karolina Utriainen-Predikningar I dvala och bibelkommentarer från 1888 till 1912	1
Förord.....	2
Predikan 1888-06-11.....	3
Girighetens synd	5
Predikan i dvala på bönedagen i Åbo 1888.....	8
Predikan i Pemar 1888	16
Om kungens man(tjänaren) och trons stärkande	18
Predikan – 1 Aug. 1912.	24

Förord

Predikanten Karolina Utriainen föddes 30.6.1843 och dog 14.7.1929 vid 86 års ålder. Hon sägs ha hållit cirka 20 000 predikningar under sin livstid medan hon sov eller var i dvala. När hon sjönk in i det tillståndet tycktes hon läsa en himmelsk, osynlig bok. Predikningar varade i 40-60 minuter och hölls med klar röst. Många lyssnare stenografi skrev ner dem, senare spelades de också in. Såvitt känt kom Utriainen knappt ihåg vad hon hade talat om efter att ha vaknat upp ur sin dvala. Sömnpredikanternas tal har jämförts med tungotalet i Nya testamentet.

I den här boken har jag samlat bevarade predikningar av Karolina Utriainen som finns i dödsboet efter en av mina släktingar. De hade skrivits i stenografi i en anteckningsbok 1888, när Utriainen var 45 år gammal. Enligt anteckningarna hölls predikningar i Åbo och Pesar. Boken innehåller också en predikan från augusti 1912. Platsen nämns inte. Ursprungligen handskrivet, tal har sannolikt senare transkriberats på en skrivmaskin. Min släkting hade ingen aning om vem som hade skrivit ner predikningarna. Varken hans föräldrar eller hans mormor har kunnat skriva dem.

Handskrivna texter har varit utmanande att läsa ibland, eftersom de uppenbarligen skrevs i hast och därför delvis var otydliga. Jag har dock försökt skriva dessa predikningar i en mer läsbar form. Läsaren bör komma ihåg att Utriainen använde en gammal bibelöversättning från 1838, där många ord översattes i tidens vardagliga uttryck, till skillnad från översättningarna 1933-38 och 1992. I slutet av 1800-talet var tal- och skriftspråk annorlunda än dagens. Utriainens text betonade ofta tendensen att säga predikatet före subjektet, som på svenskan. Därför kan en del av Utriainens formuleringar verka främmande för läsaren. Jag har försiktigt försökt anpassa en del av hennes meningsbyggnad till modernt språk utan att kompromissa med innehållet i predikotexten.

Jag hoppas att läsarna genom dessa predikningar kan övertygas om Guds och hans Son Jesu storhet och få mer tro på hur Gud, genom sin Son, förberedde frälsning och evigt liv för oss.

Raine Metsävuori

Predikant Karolina Utriainen (Väänänen)

Predikan 1888-06-11

Förklarande ord i Bibeln, Hebr. 13:4-6, översättningen av Bibeln är från 1838.

Äktenskapet hedras av alla, och den äktenskapliga sängen är oförorenad. Otuktiga och äktenskapsbrytare döms av Gud. Låt era gärningar vara utan girighet och nöj er med det som ni har gjort, för Herren har sagt: 'Jag skall inte förakta er och jag skall aldrig överge er. Så att vi i gott hopp säger: 'Herren är min hjälpare, jag är inte rädd för vad människan kommer att göra mot mig.'

Den helige fadern helgar. I de föregående verserna i detta kapitel talar brevets författare om broderlig kärlek bland kristna och insisterar på att de håller fast vid den. I synnerhet skärper han och uppmanar oss att minnas dem som är bundna och lider sorg, så att de inte svälter under sina bördor. Aposteln skriver nu i de troendes disciplin och kräver att de hedrar äktenskapet, lever utan girighet, är nöjda med vad de har och är säkra eftersom Gud aldrig föraktar sina egna och aldrig överger dem. Här är alltså en uppmaning till ett heligt liv, och sedan, slutligen, ger han den bästa trösten.

Brevets författare säger: Äktenskapet måste hedras bland alla, och äktenskapssängen måste hållas oförorenad i alla avseenden. Det är inte första gången Guds ord varnar för otuktens synd. Till och med på Sinai berg, när han stiftade lagen, satte han främst bland de tio budorden, som lyder: 'Du skall inte begå äktenskapsbrott.'

Genom Aposteln Paulus säger Herren till församlingen i Efesos: "Äktenskapsbrott och all oanständighet och girighet bör inte nämnas bland er, som det anstår de heliga." Och på en annan plats: ingen sköka skall finnas bland döttrarna till Israels barn, inte heller någon otuktig bland Israels söner. Och till kolosserna: döda era lemmar som är på jorden, otukt, orenhet, skamlig lusta, oanständig omfamning och girighet. Och till tessalonikerna: "Detta är Guds vilja, ers helighet, att ni skyr äktenskapsbrott, att alla vet att hålla sig i helighet och inte i lustens iver, som hedningarna, som inte vet något om Jesus."

Så många gånger varnar Herren för den synden. Men vad innebär det att Herren varnar sitt folk? Det betyder att denna synd har utövats rikligt även bland dem. Icke-judarna, som inte vet något om Gud, har sjunkit så djupt att om meningslösa varelser kunde tala, skulle de bli förskräckta över den djupa nedbrytningen av Guds avbild. Men även de människor som känner Guds vilja fortsätter att falla i denna synd. Som nya troende i Israel, d.v.s. i det nya Israel bör vi inte höra en sådan fruktansvärd synd nämnas i första hand. De har ärvt Gamla testamentet från Gamla Israel och därmed kunskapen om Guds vilja. Sedan, vid en ny födelse, har de fått den Helige Andens gåva och kraft att leva enligt Guds vilja, det vill säga också kraften att leva hedervärt. Men är det så vi lever? Nej, Gud förbjude.

Den första kristna kyrkan anses vara en modell för andra kyrkor. Och visserligen, i många avseenden var det bättre än det är idag. Men det var inte helt rent, inte ens från otuktens synd. Ett brott begicks i Korint, om vilket till och med aposteln talar med fasa. Och från de ständiga varningar som apostlarna gav kyrkorna ser vi att utövare av denna synd har funnits i överflöd även mitt i själva kyrkan. Så var det då - och vad händer nu? Promiskuitet kommer alltid fram djärvare och avslöjar sitt skamliga ansikte, röster hörs som hävdar att det inte är synd, och det skrattas bara åt. Men den helige Guden kommer att visa genom straff att han inte har förändrats, men att Herren fortfarande anser synd och fördömer synd som synd.

Äktenskapsbrytare och äktenskapsbrytare döms av Gud, bekräftade i vår text. Men det är precis vad de inte vill tro. Ofta tar de som sitt försvar kung Davids eländiga fall om de tillrättavisas för sin synd av Guds ord eller förebrås av samvetet. Men de inser inte att de älskar i sig själva den de hatar i sig själva. De inser inte hur hårt straff David led för sin synd. Svärdet upphörde inte i hans rum. På grund av sin synd förlorade David först det första barnet, fött av Batseba, och på grund av samma synd fick han också gråta för att lämna sin huvudstad, och som flykting i landet, hånad och vanhelgad, för att höra glädjen hos sina fiender runt den nya kungen, som var ingen annan än hans egen son. Det borde inte finnas någon ursäkt för syndare i Davids fall. Vanligtvis fruktar syndare inget annat straff än att deras synder inte ska bli kända för världen. I denna idols ögon vill de gå rena och se lika oskyldiga ut som änglar. De tar inte hänsyn till att Herrens öga märker och ser in i deras mörker, ögat inför vilket det inte finns något dolt. Och även i tid tillåter han dem att straffas på ett eller annat sätt. Men om de kunde undvika timligt straff, skulle de på den sista dagen bli förskräckta när de får veta när deras synder läses från överdomarens lista över brott.

Vi kan inte låta bli att nämna vad en gudsman skriver om detta. Han säger: "Guds dom kommer att avslöja hur mycket varje person har att känna Gud. Genom Herren Guds kraft och ljus har en möjlighet erbjudits att undvika orenheten i denna värld. Det skall då uppenbaras att människorna i regel inte har fallit på grund av sin oövervinnerliga natur, utan på grund av sina godtyckligt anstiftade lustar, som har påbörjats genom läsning av kvicktänkta böcker och deras eftergivna sällskap. Då kommer det också att bli uppenbart vilka planer som har använts för att undvika människors dom, och hur många som har föredragit att ta denna lust inför Guds domarsäte snarare än att driva dem bort från sin dödsbädd genom omvändelse. Tufft blir deras straff efter uppenbarelsens dag. Guds rike skall inte ärvas av otuktiga eller avgudar, inte av vägglöss, inte av fegisar eller av människor, säger aposteln Paulus. Och på ett annat ställe: Vet att ingen otuktig, eller oren eller girig, som är en avgudadyrkare, är en arvtagare till Guds rike. Nej, tvärtom, han är en del av de förlorade. För äktenskapsbrytare och trollkarlar och avgudadyrkare måste det finnas en del i sjön som brinner av eld och svavel, vilket är den andra döden, skriver i Uppenbarelsesboken.

Så om det bara var dags för syndare att sluta skratta och gråta för att ångra slutet på vägen de går. Sannerligen, de har fortfarande nåd i Jesus. Precis som David och den syndiga hustrun fick förlåtelse för sina synder, så kommer alla som omvänder sig från hans synd, upphör med sin ondska och flyr av nåd i tro också att finna nåd. Där synden har blivit stor, har nåden blivit mycket större.

Girighetens synd

Men låt oss gå tillbaka till vår text. I nästa psalm skriver samme apostel: "Låt ditt arbete vara utan girighet och var nöjd med det du har." Förvånansvärt nog placerar heliga författare på många ställen girighet vid sidan av äktenskapsbrott, även om dessa synder inte verkar ha något större samband än synder i allmänhet. De verkar inte ha en koppling, men de har det ändå. T.e.x den som syndar kommer att få brist på pengar. Den Helige Ande vill kompensera för hålet som har dykt upp i hans handväska genom svinn. Således har många som levde extravagant i sin ungdom blivit giriga senare i livet.

Den senare synden framträder också oberoende av den förra. Och särskilt är det känt som den gamla synden, den så kallade synden av de tidigare ungdomarna. Vi skulle tro att girighet minskar i samma mängd som en person åldras. Förnuftet förstår också att ju kortare resan är, desto mindre mat behövs. Men erfarenheten talar annorlunda. Många blir ännu girigare precis innan de dör. De är så angelägna om att samla saker att de inte kan sova lugnt även på natten. De försvarar sig genom att vilja samlas för sina barn. Och det är rätt att alla, genom ärligt arbete, förtjänar sitt dagliga bröd. Och om möjligt, samla något för barnen. Men den stora skillnaden är om jag monterar saker av girighet eller utan girighet. Den som lever utan girighet ser på saker och ting som om de vore det och tackar med tillfredsställelse Herren Gud, givaren av alla gåvor, och är rik även i fattigdom. Men den som lever i girighet ser framåt och ser bara de saker som ännu inte har fallit i hans händer.

Han kan känna sig tom och fattig, missnöjd och knota mot Gud, som inte vill ge honom hela världen. Han är fattig i Gud i sin rikedom. Tror du att den typen av saker kommer att vara en välsignelse om mer av det kommer? Inte på något sätt. De girigas barn får en gång tag i varorna, och de frestas att testa alla bra saker de kan få ut av det. Från hans egna saker växer de giriga vanliga sakerna till hans värsta fiende. Mycket ofta ser vi alltså sonen sprida vad fadern har samlat.

Girighet manifesterar sig inte som en isolerad synd. Dess värsta fel är att annan synd är förknippad med den i massor som vatten runt dess rötter. De som vill bli rika faller i frestelse och snara, och många i dåraktiga och skadliga lustar som leder till skada och sjunker i fördärvet. Ty girighet är roten till allt ont, som somliga har eftertraktat och har avvikit från tron och fört med sig mycket sorg. Detta är vad Paulus skriver till sin trogne lärjunge Timoteus och lägger till orden: Du gudsman skyr dem.

Av detta ser vi att även medtroende som Timoteus lätt kan falla i girighetens fruktansvärda synd eftersom aposteln måste varna för den. Anledningen till detta är att inget tydligt gränsdike har grävts så att vi vet när vi går från ärligt och legitimt arbete till girighet. Till och med aposteln sade: "Du gudsman, skyr dem. Det är inte omöjligt att märka det, lyssna på den som vill märka. Så snart tyngden av tillfredsställelse börjar sjunka, låt oss veta att det inte längre är rätt att distansera oss från andra.

Där har vi sett den fruktansvärda dom som Bibeln uttalar över äktenskapsbrytare. Det binder också de giriga till samma dom. Men girighetens synd är ännu värre eftersom det är svårare att känna igen och omvända sig från någon annan synd. Det har verkligen vunnit en stor seger, som har segrat över sin girighet. Det är en stor seger att vara gudfruktig och nöjd med sin lott. Girighet, tyngd och ärelystnad är trons värsta fiender, som till och med aposteln Johannes allvarligt uppmanar att undvika. Men du frågar hur jag kan övervinna min girighet: bön, bibelläsning och hågkomst. Så låt oss undvika dem, om vi vill förbli starka i tron intill slutet. Och det är vad vi vill. Låt oss också vara nöjda med vår lott när vi vet att den gode Fadern kommer att ta hand om oss.

Ty Herren har sagt: Jag skall inte förakta dig, inte heller skall jag någonsin överge dig. Dessa ord är hämtade av författaren till brevet från Gamla testamentet, där de är skrivna på många ställen. Även patriark Jakob när han återvänder till sitt hemland försäkrar Herren oss: "Jag kommer inte att överge dig förrän jag gör allt. Se, jag har talat till dig. Och till Josua säger Herren: Liksom jag har varit med Mose, så är jag med dig. Jag kommer inte att överge dig och jag kommer inte att ge upp dig. Genom profeten Jesaja försäkrar Herren Israels folk: de brutala och fattiga söker vatten, och det finns inget. Deras tungor torkar av törst, men jag, Herren, vill höra dem, jag Israels Gud, kommer inte att överge dem. I sitt avskedstal till Israels folk förbjuder Mose fruktan för hedningarna som bor i Kanaans land och säger: "Var starka och trygga och var inte rädda och skräckslagna inför dem, ty Herren, er Gud, själv vandrar med er och kommer varken att lämna er eller överge er. Åh, vad Jehova försäkrar sitt folk att Herren inte kommer att överge dig!

Jakob kom till Laban som fattig bonde, men återvänder rik. När han anländer till sitt hemland rusar Esau för att möta honom för att döda och plundra hans ägodelar. Men hans hjärta vänder sig så att han gråter och faller på sin brors hals. Under vars inflytande hände dessa, om inte Guds. Herren höll sitt löfte till Israel. När hungern kom till Kanaans land försåg han Jakob med bröd från egyptiska sädskorn. Det finns en lång historia i folkets historia som bevisar att Herren inte övergav sitt folk, inte ens när folket förkastade honom i dyrkan av guldkalven, Baal och andra avgudar. Och är inte vårt eget liv fullt av vittnesbörd om Guds faderliga försyn?

Vi har kastats in i honom från vår mors livmoder, och han har gett oss mat, en slöja och ett hem varje dag. Av goda skäl varnar Jesus sina lärjungar för näringens hedniska sorg och säger: 'Se himlens fåglar, så inte så eller samla dem eller samla i en lund, så föder er himmelske Fader dem. Är du inte mycket mer än dem? Och blommorna på åkern Fadern klär dem mycket vackert, fastän de inte snurrar. Så låt oss inte låta girigheten komma in i våra hjärtan, utan låt oss vara nöjda. Pappa vill ta hand om oss. Herren välsignar mjölet från vår skäppa, och oljan den är knäckt i vår kruka, så att den kan vara lika tillräcklig som mjölet och oljan från änkan i Sarefat.

Ja, vi måste arbeta, för det är en befallning från Herren, men vi bör vara övertygade om att våra ögon förblir enkla och bara ser till Herren. Och att våra hjärtan alltid ska vara Herrens egna och inte templet för någon avgud. Så att vi säger i god säkerhet, "Herren är min hjälpare, jag är inte rädd för vad en man skulle göra mot mig." Med dessa ord brister brevets författare ut och sjunger psalmer av tacksägelse till Herren och erkänner Herren som sin enda hjälpare.

Men när en person väl kommer ihåg de skador och katastrofer som onda människor kan orsaka, märker han inte dem och är inte rädd. Det är uppenbart i hans ord: Herren är min hjälpare, och jag är inte rädd för vad en man skulle göra mot mig. Detta är heligt skryt. Författaren skryter om Guds hjälp, liksom om psalmisten, som säger: "Om Gud skryter jag, om hans ord." I Gud litar jag på, jag är inte rädd: vad köttet skulle göra med mig, och på en annan plats: i Gud litar jag på, jag är inte rädd för vad människor skulle göra med mig. Men de ogudaktiga och hedningarna vill beröva oss vårt bröd, kläder och annan jordisk godhet, och ibland upplever vi att fienden tar säden ut ur landet. Men de får inte göra mer ont än Gud tillåter.

Den mäktiga assyriska kungen Sennacherib besegrade staden Jerusalem och avsåg att erövra och förstöra den. Men när kung Hiskia av Juda vågade lita på Herren, hjälpte Herren också. Ängeln slog ihjäl fiendens folkmassa. Så han hjälper oss. Om vi vänder oss bort från honom låter han olyckan komma över oss som straff. Men om vi klamrar oss fast vid honom och vågar till honom, då hjälper Herren oss genom alla våra fienders hand och ger oss frid och vila.

Och om fienden berövade oss resten av vår godhet, kunde människorna inte ta bort vår tillfredsställelse eller den frid som är frukten av sann tillfredsställelse. Herren hjälper: Så i god säkerhet kan vi också säga: "Herren är min hjälpare, jag är inte rädd för vad en människa skulle göra mot mig."

Predikan i dvala på bönedagen i Åbo 1888

Du har ingenting, för du har inte bätt om någonting. Det är så den Helige Anden varnar, undervisar, tillrättavisar och tillrättavisar medlemmar i kyrkan som har glömt att be.

Herren är en undersökare av hjärtan som vet vad medlemmarna i församlingen saknar, och Herren säger att anledningen är att de inte har bätt eller vädjat om någonting. 'Du har ingenting, och du har inte bätt om någonting.' (Jakobs brev 4:2).

Bönen är nyckeln till att öppna Guds hjärta och hans rika skattkammare. Han har oändligt mycket gott att ge oss. Och vem skulle ha det, om inte för himmelens och jordens allsmäktige härskare? Herren tycker om att ge det. Således vittnar Herren själv genom profeten Jeremias mun: "Det bevarar min glädje att jag gör gott mot dem. Han har ingen större glädje än att Herren må göra gott mot oss, sina stackars barn.

Herren tillåter oss åtminstone i bön att komma inför honom och fråga honom vad vi behöver. Han tillåter det inte bara, utan Herren befaller med rätta. Han frestar oss att göra det så att Herren åtminstone kan njuta av givarens glädje. Herren lägger så att säga sina gåvor framför våra ögon och går till detta löfte: "Jag skall ingå ett evigt förbund med dem, så att jag inte upphör att göra gott mot dem." Och på ett annat ställe: Allt du ber om i bön med tro kommer du att få. Så det är nu på Guds sida.

Men var kommer det ifrån, att de flesta människor lever i stor misär, särskilt andlig misär. Det är som om de inte har någon användning för Guds löften. Varför är de så hjälplösa och oroliga? Varför förlitar de sig på alla typer av idoler? Har Guds hand redan förkortats så att han inte längre kan hjälpa? Eller har han nu blivit så ogiltig i sitt ord att han inte längre bryr sig om att uppfylla det som Herren en gång lovade? Någonstans genom aposteln Jakob försäkrar Herren oss om att det inte sker någon förändring hos ljusets Fader. Eller skulle inte en kärleksfull Fader vilja hjälpa sina nödställda barn? Eller var måste vi leta efter den verkliga anledningen till att Guds dyrbaraste gåvor saknas så mycket? Låt oss inte leta längre efter det. Detta uppenbaras för oss av aposteln Jakob med de ord vi redan har nämnt: Du har ingenting, och du ber inte om någonting.

Evig och barmhärtig Gud, våra hjärtan blöder verkligen när vi tänker på hur mycket dyrbar bön som försummas bland oss. Många människor ber inte alls. Bön är konstigt för dem. De kan vara flitiga i allt annat. De kan svettas i syndens, världens och fåfångans tjänst, men de vill inte be till Gud. De skulle hellre förlita sig på sin egen styrka, visdom, förståelse och skicklighet, eller andras råd och hjälp, än

att be till Gud. Vi hör missnöje, mumlande och mumlande när någon form av motstånd eller olycka händer människor, men de flesta människor söker trots allt inte Guds hjälp. De kan ropa ut tusentals onda andar med fruktansvärda svordomar och förbannelser, men de åkallar inte Gud. De föredrar att tillbringa för mycket av sin tid i världsliga samhällen och hålla tal som Gud inte får kredit för. Men de tycker inte om att vara med Gud, och de vill inte prata med honom i bön.

Andra läser böner från en bönbok, men det är bara att läsa böner och inte be. Det kommer inte från hjärtat, det finns varken ande eller sanning i det. Hur kunde Gud höra en bön som bönen själv knappt hör?

Många uppvaknade själar är mycket långsamma med att be. De ber hellre om att få hjälpa sig själva genom sitt eget arbete än när ödmjuka barn kastar sig i vår himmelske Faders famn och ber honom göra det som är omöjligt för dem. De springer hit och dit som förlorade får och tigger om tröst från andra kristna och minns inte längre detta rop från Herden: 'Kom till mig, alla som arbetar och är tyngda, så skall jag vederkvicka er.' Jag kan och kommer att göra det. För andra är det omöjligt.

Därför är deras framsteg i tron så långsamma att de nästan riskerar att utplånas. Herren skulle älska att blåsa hjärtat på detta onda ljus klarare, men han ombeds inte att göra det.

Även bland de troende är bönen mycket försummad, några har bett fel, din skola har gjort bönen till en Frälsare för sig själv. Han inser att han hade fel, och nu kastar han ut bönen helt. Detta leder sedan gradvis till en nedkylning. Herren är inte längre lika kär och klippa för honom som han var när han först kom till tro. Gemenskapen med Gud har lossnat, den är inte längre en förbindelse mellan Gud och barn, utan mer som mellan herre och tjänare. Gudsfruktan förvandlas till hyckleri. Hur ska detta hjälpas nu? På ett sådant sätt att vi börjar knacka flitigare på dörren till Guds hjärta med bönens näve.

Kristna, lyssna! Idag firar vi söndagen som kallas bönesöndagen. Det är en påminnelse för oss om att idag och just nu skulle vi börja be.

Herre Jesus, du är själv den mest perfekta bönen. Ge oss den rätta andan av bön, rör våra hjärtan till bön. Du, gudomlige Frälsare, befriar oss från denna stora långsamhet och försummelse av bön. Ni ber oupphörligt natt och dag för oss i höjden med Fadern, och får oss att be tillsammans med er lika innerligt och lika uppriktigt. Vi är idag samlade i detta hus, som är ert bönehus, men gör också våra egna hem till era bönehus. Bryt från våra hjärtan de kedjor som binder den till denna värld. så att hjärtat, som en fågel befriad från en snara, kan flyga fritt framför din plats på bönens vingar. Gör det till ett heligt bönetempel. Ni känner till våra tillkortakommanden så väl, för i många ingriper vi alla. Men du har lovat oss nog av din nåds rikedomar. Du har lovat att fylla våra munnar med godhet. Ge oss också bönens läppar och tunga, så att vi kan veta hur vi ska ropa rätt till dig.

Herre Jesus, lär oss alla att be! Lär oss alltid att be. Lär oss att be i Ditt namn. Lär oss att be i ande och sanning. Hör oss, vår dyrbare Frälsare. Hör oss, vår älskade himmelske Fader, när vi närmar oss dig. Hör våra ödmjuka böner.

'Vår Fader som är i himlen. Helgat vare ditt namn. Ditt rike kommer, och ske också din vilja på jorden som i himlen. Ge oss vårt dagliga bröd idag och förlåt oss våra synder så som vi förlåter dem som överträder oss. Och fresta oss inte, utan fräls oss från det onda, ty riket och makten och härligheten är för evigt. Amen!'

Helige Fader helgar oss i sanning. Ditt ord är sanning.

Ämne: 1) bön i allmänhet; 2) vad som påverkar bönen om långsamhet och försummelse; 3) Vad väcker oss till innerlig bön.

Att Jesus är din angelägenhet.

När vi ska prata om bön påminner vi först om att bön inte bara är en memorering av en bönformel eller läsning från en bok. Om det sker utan hängivenhet, och om hjärtat inte följer med, är en sådan bön mer till Gud för bitterhet i sinnet än njutning. Detta folk närmar sig mig med sina munnar och ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig", säger Herren och tillrättavisar sådana böner. Även han hotar att straffa honom. I en sådan läppbön begås den synd vi kallar det fåfänga uttalet av Guds namn, och Herren kommer inte att lämna det ostraffat vem som yttrar hans namn förgäves. Men sann bön är att vända hela sitt hjärta till Gud och stiga upp till honom; det är andens och alla önsknings inträngande i Gud. Själen söker då något med Gud. Den växer sig stor och törstig, längtar och längtar efter hans barmhärtighet och hjälp. Av detta kan vi se vilka de sanna böerna är. De är bara uppvaknade själar som sörjer känner till deras stora ofullkomlighet, elände och brutalitet och ovärdighet. De är förvandlade själar som har vaknat upp från världen till Gud. De är pånyttfödda själar som har vaknat upp från andlig död och fått nytt liv från ovan. Med ett ord är de Guds lärjungar som har lämnat alla och gått för att följa Jesus.

Jesus talar till dem i vår tids brev och nämner att deras främsta egenskap är kärlek. "Att du älskade mig", säger Jesus. Det är kärlekens natur, att våra hjärtan, tankar och önsknings bor hos den vi älskar. Med det föredrar vi också att prata om allt, till vilka vi öppnar våra hjärtan. Om vi verkligen älskar Herren, är våra tankar alltid med dem. Till honom öppnar vi våra hjärtan, inför honom utgjuter vi våra önsknings, till honom ber vi om hjälp, visdom och styrka.

Men så länge en person förblir i sina synder och älskar dem, kan han inte älska Gud eller be till honom. Det är sant att han för formens skull kan göra en fariseisk, hycklande bön, han kan be om förlåtelse även för sina synder, men han kan göra det bara med avsikt att han sedan kan synda igen utan rädsla, eller han tänker genom att göra Gud en tjänst för vilken han kräver en belöning från Gud. Det är en styggelse inför Herren.

Hur en sann bön är, säger Jesus själv i Johannes 4: 23-24: sanna böner ber till Fadern i ande och sanning, för Fadern önskar också dem som ber till honom. Gud är en ande, och de som ber till honom måste be till honom i ande och sanning. Frälsaren säger inte att bön ska äga rum på den ena eller andra platsen, eller med sådana och sådana ord, eller att bön ska följas av de och de rörelserna i kroppen.

När du faller på knä medan du ber och säger bönen ord med din mun i bönen "Fader vår", räcker det. Men det viktigaste är att det måste göras i ande och sanning. Gud är allestädes närvarande. Det finns ingen plats i himlen, på jorden eller under jorden, där Gud inte är. Han är väldigt nära oss också. Jag önskar att vi kunde säga att han är närmare oss än vi. Därför kan vi be till honom även på havets botten. Men Herren är en ande, och Herren kräver att vi närmar oss honom i anden.

Vår bön måste vara, inte alltid kroppslig, utan också, och framför allt, andlig, med ursprung i hjärtat. På samma sätt överges inte bönen om bara hjärtat följer med. Men när du inte alltid ens kan sätta ord på vad som händer i ditt hjärta. Och sedan lämnas bönen till anden ensam. Vi vet inte alltid hur vi ska be, som vi borde, men Anden själv ber för oss med utsägliga suckar. Du kan fråga om en sådan andens bön är värdig Gud. Naturligtvis för att Anden själv befäller dig att be i anden. Och dessutom försäkrar aposteln Paulus oss att den som rannsakar hjärtan känner dig i andesinnet. Ty Anden ber för de heliga enligt Guds vilja. En enda sann suck av anden till Gud är bättre än tusen läppböner.

Var får vi denna bedjande ande, frågar du? Det är Guds egen ande och tas emot som en gåva från Gud. Ingen har det själv, och du kan inte hitta det genom att leta efter det i dig själv.

Kristna, lyssna! Om vi vill be enligt Guds sinne, låt oss inte tänka så mycket på vilka ord vi ska använda, utan låt oss först be från höjden om bönen ande. När han ber för oss vet vi att Guds ande själv ber för oss.

Sann bön måste äga rum i Jesu namn. Vad du än ber Fadern om i mitt namn, kommer han att ge dig. Med detta menar Herren inte att det i början och slutet av bönen måste sägas: med vår Herre Jesu namn. Nej, hans namn innehåller mycket mer än bara en tom röst som hörs av öronen. Det döljer den gudomliga höjden av hans person och storheten i hans verk. Därför, när vi närmar oss Gud i Jesu namn, anser vi oss ovärdiga att komma in i närvaron av en ordinerad Gud på grund av våra synder, men vi gör det på Jesu befallning. När vi är övertygade om att Jesus har betalat våra skulder och blidkat Gud, strös vi med hans blod och befrias från ett ont samvete.

Vi tar därför detta stänkta blod i våra händer, och med det vågar vi djärvt gå in i det heligaste av heliga, där himmelens och jordens härskare själv bor. För detta sker i tro, jag antar att det är lätt för alla att förstå. Men hur få är de som i Jesu namn, alltid förtrostar på hans förtjänster, närmar sig Fadern? Säkerligen närmar sig de flesta i sitt eget namn, det är att lita på detta i sin egen rättfärdighet, i sin egen renhet och värdighet. De tänker nästan som farisén i templet: 'Jag är inte så ovärdig som den eller den stackars mannen. Jag har aldrig gjort ett sådant bus att det skulle vara

passande att jämföra mig med honom. Och dessutom har jag betalat och gjort till myndigheterna och till min granne allt jag har att göra, till och med för mycket. Ibland har jag hjälpt de fattiga och gjort många andra bra saker. Så jag borde få komma in i Guds närhet utan rädsla." Och så går han, som en farisé i templet, eller tror i alla fall att han kommer att göra det. Men han kommer inte att återvända motiverad. Publiken, föraktad men ångerfull syndare, återvänder frommare än han gör.

Låt oss därför, när vi ber och närmar oss Gud, aldrig komma ihåg vår egen godhet, utan alltid Jesu fullkomliga lydnad och rättfärdighet. Endast när vi står på denna sköld kan vi behaga och behaga att be till Herren. "Hittills har ni inte bätt i mitt namn", säger Jesus till sina lärjungar. Om det är så med dig att du ännu inte har bätt i Jesu namn, då har du förmodligen aldrig känt rätt hörsel av bön. Men nu är det dags att fly från dig själv och lära dig att be i Jesu namn. Be så och du kommer att få att din glädje kan vara fullständig. Men förberedelse kommer genom tro. Bönen måste därför också ha sann tro.

Aposteln Jakob betonar trons betydelse för bönen när han säger: 'Låt honom vädja i tro utan tvivel, för den som tvivlar är som en våg av havet, driven och rörd av vinden. Låt inte en sådan människa tro att han skall få något från Herren.' Herren lovar att hjälpa alla som åkallar honom i sanning. Men om vi tvivlar och inte tror att han uppfyller vad han har lovat, anser vi att Gud är en lögnare. Det är ett brott som Herren inte vill ska hända. Hur lite blir folk arga om deras ord tvivlas? Så Herren har anledning att vara arg om hans löften tvivlas. Låt därför den tvivlande bönen inte tro att han kommer att få något gott från Herren. Men där sann tro finns, måste det finnas sann ödmjukhet. Så bön måste ske i ödmjukhet.

Bibeln om de rena och välsignade personerna i himlen säger att de faller på sina ansikten när de närmar sig Gud och ber till honom. Och Abraham, de troendes fader, får veta att när han bad till Gud för Sodom, bekände han att han bara var stoft och aska. Så obetydlig kände han sig själv. Och Guds ende son föll ner på hans ansikte medan han bad i Getsemane. Borde inte vi, eländiga daggmaskar, känna vår egen obetydlighet och Guds höga majestät, djupt förödmjuka oss själva när vi närmar oss Gud?

Gud är emot de stolta, men han ger nåd till de ödmjuka. Men sann bön måste också ske i tystnad och barnslig enkelhet. Hur opretentiös och enkel, ett litet barn kommer till sin far för att indikera sina behov. Hur direkt han öppnar sitt hjärta. Det är precis vad vi bör vara anspråkslösa och direkta när vi ber. Men å andra sidan måste vi också underkasta oss Guds vilja när vi vet att han kommer att göra allt för det bästa.

Det finns fortfarande ett avsnitt att minnas i bön. Det måste vara hållbart. Be alltid och bli inte trött, varnar Jesus själv. Precis som offerröken steg upp från templets altare varje dag, så måste bönen offerrök stiga ständigt högt från våra hjärtans altare. Men även när våra händer fattar ett arbetsredskap eller en bok kan en djup suck stiga upp från våra hjärtan inför Herren. Precis som en person måste andas ständigt för att leva ett kroppsligt liv, så måste han be ständigt för att leva ett andligt liv. Och även om han ibland dröjer kvar för att höra bön, bör vi ändå, liksom Jakob, obevekligt

hålla fast vid honom och säga: 'Jag släpper dig inte förrän du välsignar mig.' Och sannerligen skall Herren till sist också välsigna, och då skall dagen åter gå upp för oss.

Om Herren inte ger oss det vi har bett om, ger han det som är bättre och mer användbart.

Därför kan Guds dröjsmål inte hindra någon från att fortsätta be. Men när vi talar om hinder kommer vi att nämna de farligaste av dem. Det är Guds vilja att hans barn ska återvända till honom och att de ska närma sig honom i bön. Hinder kan därför inte komma från honom, utan måste sökas i motsatt riktning, nämligen där Guds goda avsikter alltid står i motsats. Djävulen, syndens fader och denna världens överhuvud, kommer att göra allt han kan för att hindra människor från att be. För han vet att sann bön försvagar hans kraft. I de olyckliga, som vandrar i sina kedjor och slavar under synden, uppnår han sitt syfte perfekt. Den sorgsna går inför Gud på samma sätt som den onde går inför domaren. Han har ingen hjärtönskan om det.

Bön är alltid ett tecken på andligt liv. Men den som lever i synd är levande död, och de döda kan inte visa några tecken på liv. Men fienden kommer inte att låta de uppvaknade gå till fred, men han kommer också att försöka störa deras bön. Han kastar deras hjärtan i andlig stolthet så att de kan tänka: "Naturligtvis känner Gud mitt behov. Så att be är ett meningslöst jobb. Som med allt annat har sanning och lögn blandats ihop här. Men den förrädiska fienden får oss att tro. Det är sant att Gud känner till våra tillkortakommanden. Lögnen är att be är meningslöst arbete. Skulle det vara ett meningslöst jobb att be när Frälsaren Jesus Kristus själv bad? Skulle det vara ett meningslöst arbete när Herren lärde oss att be när han gav bönen formel och när Herren befallde oss att be när han sa: "Be och det kommer att ges till er." Men du frågar: 'Har Gud, förutom andra plikter, också fastställt bönen plikt?'

Åh, du bör inte alltid se på bön som en plikt som Gud lägger på ditt huvud. Bön är en av de dyrbaraste rättigheter som Gud har skänkt sina barn, och som vi bör glädjas åt. Använd bara denna rätt flitigt! Ett mycket effektivt sätt för fienden att förstöra bönen är andlig dåsighet. Den sömniga märker inte vilka faror som rör sig runt honom. Han är inte i trubbel, och därför ropar han inte på hjälp. Vaka och be, Jesus varnade sina lärjungar, och så varnar han oss.

Fienden tvivlar ofta på nyvaknade människor. Om ett medel inte hjälper honom, kommer han att använda en annan. Han beskriver sina synder för en sörjande själ som fruktansvärt svarta, som de är. Men samtidigt känner han att Guds nåd är för liten för att nå syndare. Fienden viskar: 'Gud är barmhärtig och hör sina heligas rop, men tro inte att han lyssnar till de fallnas rop så djupt som du är.' Här kommer din tvivlande själ 1). kom ihåg att en sådan fruktansvärd varning kommer från fienden och aldrig från Gud, och 2) du bör komma ihåg att han själv befäller dig att be. Se därför inte längre på ditt elände, utan kasta frimodigt dina ögon på Guds befallning. Säg till den oanständiga anden: Fastän jag är en eländig, fattig syndare, vågar jag ändå i bön närma mig Gud, eftersom han själv har sagt till mig: 'Åkalla mig i din nöd, så skall jag hjälpa dig.' När allt kommer omkring hör Herren publikanens rop på hjälp i templet, och Herren hör ditt rop på hjälp. Ju mer fienden försöker hindra dig från att be, desto mer och mer ivrigt.

O, om jag bara hade en ängels tunga som manade dig att utöva denna dyrbara av Gud beviljade rättighet, nämligen bön. Men Jesus gör det själv, han vars röst rör världen och uppväcker de döda från deras gravar. Herren säger i vår tids ord: 'Sannerligen säger jag er: Allt vad ni ber till Fadern i mitt namn, det skall han ge er.' Han lovar inte alltid, men Herren försäkrar oss helt riktigt att Fadern kommer att ge allt som begärs av honom i Jesu namn. Jesus tillägger denna uppmaning: 'Be, och ni skall få, att er glädje må bli fullkomlig.' Det finns knappast något som Herren så uppmanar oss till annat än trofast bön.

Ibland jämför han sig med en tillgiven mamma. Mitt hjärta kommer att spricka, säger han genom profeten Jeremia, och öppna din mun, öppna ditt hjärta, och jag kommer att fylla det, lovar han igen genom psalmisten. Ibland jämför han sig själv med en kärleksfull brudgum vars största lycka, glädje och glädje ligger i att höra sin bruds röst. Och sedan säger han: 'Låt mig se ditt ansikte, låt mig höra din röst, för din röst är ljuv och ditt ansikte ljuvligt.' Herren tillåter oss att kalla honom det vackraste av alla namn, nämligen Fader. Och han själv kallar oss sina barn. Han tillåter oss eländiga varelser att kalla honom en far, just så att vi inte kan vara rädda för att närma oss honom i bön, utan tvärtom, desto modigare ber vi till honom i stark säkerhet, som goda barn ber sina föräldrar om deras behov.

Herren är inte en kall och likgiltig Fader, utan en ömsint och kärleksfull Fader. Fadern själv älskar dig, försäkrar Jesus i vår tids evangelietext. Och till vem skulle vi då gå för att söka hjälp, om inte till Gud, som älskar oss med faderns kärlek.

Kristna, lyssna! Du har nu hört skälen som säger oss att be. Sedan kommer alla de som behöver hjälp - och det är vad vi alla behöver. Varför gräver ni sådana brunnar för er själva som inte ger vatten? Varför söker du rekreation och hjälp där du inte kan få någon riktig hjälp? Kom till rätt hälsokälla för att dra på själens hälsa. Kom till vattnet, ni törstiga, och hämta livets vatten, glädjens och glädjens sanna vatten. Kom till den öppnade faderns hjärta, för det är på väg att brista av barmhärtighet.

Be och du kommer att få. Kom, ni som tror att ni är de mest ovärdiga och sämsta att be. Ni är de som är mest värdiga det. Precis som en mor förstår sitt nyfödda barns gråt, så förstår er himmelske Fader er bön, även om den inte innehåller några fina ord och fraser.

Så Herren Jesu kristna. Vi är alla hjärtligt nära er. Du är vår herde, och i ditt bröst finner vi sann trygghet och vila. Och öppna ditt bröst för att ta emot oss alla, dina eländiga får. Där du ser ett förlorat får, hitta honom och ropa i hans öra tills han hör, stannar och vänder sig bedjande till dig.

Om du ser ett utmattat får, väck honom så som du uppfostrade dina lärlingar i Getsemane. Visa honom vilka fruktansvärda djur han bor i, om det inte finns tid att sova. Och undervisa honom mer innerligt genom den Helige Anden att be om din hjälp. Om du å andra sidan ser de tvivlande, trötta och svaga, styrk honom med ditt ord och sakrament. Förbered för honom ett bord med dina

delikatesser inför hans fiender. Men ge honom också mod, så att han utan rädsla kan komma till din uppmaning och lova att komma och ta del av dina delikatesser.

O Jesus, sänd oss alla din Helige Ande, som lär oss rätt att be och i ditt namn närma oss Fadern, när vi i detta sorgens land redan lär oss att närma oss dig i en anda av bön. Du treenige Gud, och en gång där uppe skall vi vara och förbli hos dig för evigt.

"Till den som kan göra allt frikostigt, även bortom allt vi ber eller förstår, enligt den kraft som verkar i oss. Ära vare honom i den kyrka som är i Kristus Jesus, alltid från evig till evig." Amen.

Predikan i Pemar 1888

'Saliga är de som inte ser och ändå tror.' Detta sades en gång av Herren, som är trons initiativtagare och fullkomnare, Herren, som bad för sina lärjungar att ingenting skulle saknas i deras tro. Den som inte vill att någon själ ska förgås i hans otro, utan att de alla genom tro ska omvändas till evigt liv och förstå det och uppnå evig salighet. Guds ende Son, vår Herre Jesus Kristus, sade till en av sina tvivlande lärjungar, Tomas: 'Saliga är de som inte ser och ändå tror.' (Johannes 20:29)

När Jesus visade sig efter sin uppståndelse för sina lärjungar som samlats bakom låsta dörrar, var Tomas inte bland dem. Andra, när de senare träffades, berättade för honom om detta. De andra hade sett, men Tomas trodde inte och trodde att de ljög. Han sa: 'Om jag inte ser spikhål i hans händer och sticker fingret istället för en spik och lägger min hand i hans sida, kommer jag inte att tro.' Oavsett om det var envis misstro. Tio män försäkrade, som med en röst, att Jesus hade uppstått från de döda, men han tror fortfarande inte. Han vill först se Jesus med egna ögon och försöka hålla Jesus med händerna. Åh, hur svag hans tro var.

Vid första anblicken verkar det nästan som om han inte hade någon tro alls. Liknande bland oss finns de som inte tror på det som hör evigheten till förrän de ser. De har många gånger hört att i Jesu död har våra synder sonats, att Jesus har uppstått från de döda, stigit upp till himlen, sitter på Gud Faderns högra sida och kommer därifrån för att döma levande och döda och ge evigt liv och salighet till sitt folk. Men de tror inte på detta, de tänker: "Vi får se, vi tror." Så ja, du tror när du måste tro. Men en sådan tro är inte längre till någon nytta, ingen hjälp. Även då är nådens tid över. Domaren har redan skrivit sin eviga dom i sin dombok och inget mer. Himlens dörr är stängd för dem som inte trodde innan de blev sedda; Det är från dem som inte trodde redan under detta jordiska liv.

Men vi gör väl inte Thomas fel om vi anser att hans otro är lika bra som den senare? Visst hade Thomas otro något gemensamt med deras, men det var inte detsamma på alla sätt. Tomas ville inte tro utan att se, men han hade fortfarande ett hjärtas önskan att tro, även om han inte kunde. Hans otro var inte total otrohet, utan svag tro. Han tänkte, kanske är det som mina partners har berättat för mig, men han kunde bara inte riktigt lita på vad de sa.

Hur hanterar Jesus nu denna skeptiker? Redan före sin död hade han meddelat att Kristus skulle uppstå på tredje dagen. Nu skulle han ha haft anledning att vara arg på den som inte trodde på vad han sa. Han skulle ha haft rätt att lämna den med sin otro att gå till fördärvet. Men Herre Jesus, du säger om dig själv, "Jag skall söka upp de förlorade, bevara de förlorade, binda de sårade, styrka de svaga. Du skall inte krossa det krossade vassen, och du skall inte släcka ljusets veke utan blåsa det klart i lågor.

Jesus visade sig för sina lärjungar igen när de var samlade och Thomas var med. Herren pekade på honom med sina händer och sidor och befallde Tomas att försöka. Tomas gjorde det och sade: 'Min Herre och min Gud.' Tomas hade ryckts från otrons mörker in i trons ljus. Han trodde nu på det han såg, nämligen att Jesus hade uppstått från de döda. Men han trodde på många saker som han inte såg. Tomas såg inte Jesu herravälde, dvs allmakt, eller Jesu gudom. Men han trodde på dessa såg han. Till och med jag tror att han sa om den tiden: 'Min Herre och om den Guden, min Gud. Återigen kunde han inte se detta med naturliga ögon. Det var bara att tro utan att se.

Jesus sade till Tomas: "Saliga är de som inte ser och ändå tror. Här säger Jesus tydligt att de som tror utan att se, utan att känna, är de välsignade. Men nu trodde Tomas utan att se. Så han hade nu tro till att bli saligförklarad. Tomas var arvtagare till evigt liv genom tro. Det var så Jesus, initiativtagaren och slutet på tron, förvandlade den icke-troende Tomas till en troende man när han insåg att han hade en önskan att bli troende. Men han går inte alla exakt samma väg. Herren har sina egna regler för uppfostran, och de kräver att vi leder varje person till tro på ett något annorlunda sätt. Ofta måste han använda sitt skämt och slå oss. Genom detta vill han göra våra knän mer flexibla för att komma till honom, för att rusa till hans säkerhet, för att söka hans hjälp.

Så gjorde han mot Kafarnaums make kungen, om vilken evangeliet berättar. Men vi skall tala mer om detta när vi först har bett till Fadern med den bön som hans son undervisat, suckat mer med hjärtat än med munnen och sagt:

'Vår Fader, som är i himlen. Helgat vare ditt namn, tillkomme ditt rike, och ske också din vilja på jorden som i himlen. Ge oss idag vårt dagliga bröd och förlåt oss våra synder så som vi förlåter dem som har överträtt oss. Och fresta oss inte, utan fräls oss från det onda, ty riket och makten och härligheten är för evigt. Amen.'

'Helige Fader, helga dem i sanning, ditt ord är sanning.'

Om kungens man(tjänaren) och trons stärkande

Det är Jesus, din ensak. Det är din egen ära.

Kristna, lyssna! Vår Herre Jesus hade just återvänt från Jerusalem. Från påskhögtiden till Kana i Galiléen, där han hade gjort sitt första mirakel att förvandla vatten till vin. Under sin resa till Jerusalem hade han träffat flera som behövde antingen andlig eller fysisk hjälp. Och Herren var redo att hjälpa dem som kom till honom. Herren gick runt och hjälpte alla. Alla som ville bli hjälpta var välkomna att gå med honom. Han ensam benådade människor som t.e.x samarierna, så att fariséerna och de skriftlärdade var tvungna att bekänna, även om de klagade: 'Herren tar emot syndare. Och Herren tog inte bara emot dem som kom oinbjudna, utan kallade och ropade med rätta till de angelägna att komma till honom och sade: 'Kom till mig alla ... Jesus vill säga, "Spring inte hit och dit som förlorade får till slut, för att fångas i vargens mun. Inte heller försöker du hjälpa dig själv, för utan Kristus är det omöjligt. Varför ger du där det inte finns något bröd och ditt arbete där det inte finns näring; Och varför vänder du dig till odugliga hjälpare som inte ens kan hjälpa sig själva?

Kom till mig! Jag är så förbisedd och ser så fattig ut att de respektabla inte längre ens vågar se på mig, men låt inte det hindra dig från att komma. Kom åtminstone för att försöka, och du kommer att se att i mig hittar du hjälp. Se, så är det när den dyrbare Frälsaren Jesus Kristus säger: 'Pröva mig, så skall jag öppna himlens fönster för er. Den bästa hjälparen, graven av själssår, kallar till honom arbetande, tyngda och bedrövade, sjuka själar. Och så många hjälpsökande kommer till honom att de ibland vill håna vår Frälsare.

Den som sökte hjälp var också kungens man(tjänare), som också kom till Jesus, och om vilken evangelisten säger: "På den tiden fanns det en kungens man vars son var sjuk i Kafarnaum. När hon hörde att Jesus hade kommit från Judéen till Galiléen, gick han till honom och bad honom att komma ner och bota sin son, som var döende. Den mannen var i tjänst hos kung Herodes, för vilken han kallas kungens man. Evangelisten nämner inte tjänarens namn. Det verkar troligt att det var Herodes fogde Chusa, vars älskarinna, Johanna, var en vän till Jesus, som Lukas 8: 3 berättar för oss.

Herodes familj levde ett mycket ogudaktigt liv, och inte ens den tjänaren hade lärt sig något gott av det. Men hans gudfruktiga älskarinna måste också ha påverkat hennes man och väckt en affinitet för Jesus hos honom. Denna preferens var uppenbar i rättegången. Sonen till kungens man blev sjuk och dog. Orden på originalspråket visar att detta var hans enda son. Om barnen är föräldrarna kära, så är deras enda barn än mer dyrbar. På inga villkor skulle de gå med på att ge bort det. Det skulle tillfoga deras hjärtan ett nästan obotligt sår. Det fanns nöd och smärta även i kungens mans familj, när döden hotade att göra far och mor barnlösa.

Eftersom mannen var i kungens tjänst måste han ha varit en välbetald och rik man. Därför kunde han kalla på läkare för att läka sin son. Men försöket var förgäves. Istället hoppades han att pojken skulle bli bättre av medicinen, han blev bara sämre och sämre. Detta hade överväldigat den stackars

faderns hjärta. I sitt största behov griper han den sista utvägen, bönen som lämnades till hands. Han hade hört talas om Jesus, om de underverk Jesus utförde. Kanske hade han sett dem själv.

Helbräddagöraren av sjuka hade anlänt till Kana i Galiléen, endast en timme från Kafarnaum. Tänk om jag också gick och bad Jesus om hjälp, tänker han. Men han fruktar att han åtminstone kan bli förlöjligad av andra tjänare vid hovet och på så sätt förlora den goda respekt som han dittills åtnjutit. Där var han, mellan vilken han hellre skulle ge upp: en son eller respekt för världen. Hans kamp var inget skämt. Men han fattar ett lyckligt beslut. Han bestämmer sig för att riskera andra människors respekt. Han bestämmer sig för att lämna sig själv i fara och gå och be om Jesu hjälp. Låt oss se vad som följer. Kungens mans tro bidrog till välsignelsen. O, om bara den mannens val kunde ha samma effekt på oss, så att vi skulle välja att gå till Jesus.

Ja, Jesus har stigit upp till himlen och upphört att existera på jorden i synlig form. Men han har lovat att han inte ska lämna oss föräldralösa eller ensamma, utan vara med oss osynligt varje dag till världens ände. Han går omkring bland oss, gör gott och botar sjuka, även andligt sjuka och andra lidande. Herren har också kommit till oss, denne mirakulösa profet, ty hans ords ljus är fortfarande i ljusstakarna och lyser.

Var är ni, själar som behöver Jesus? Var har du smakat den förbjudna frukten, Eva? Vem är du som måste gråta varje dag och beklaga att du är en kastad ut ur paradiset? Om ni skulle rannsaka er själva ordentligt skulle ni se att inte bara er son eller dotter dör, utan att ni själva är dödssjuka. Syndens mäktiga ström vill fördjupa dig i andlig död. Fysisk död behöver inte vara en olycka. Tvärtom är det en seger för honom som har Kristus som liv, för det leder till evigt liv, till himlen. Men andlig död är en olycka, en stor katastrof. Om det inte väcks redan under detta liv, kommer det att sluta i evig fördömmelse. Det kommer att gråta och gnissla tänder för alltid. Gud i sin barmhärtighet räddar oss från det.

Detta är en olycka som människan vanligtvis inte märker och inte vill märka. Det verkar bittert i köttet att upptäcka sådana otäcka saker. Därför måste Herren sända oss smärta, det är olycka att få oss att flytta till Jesus. Han måste slå och såra oss för att få oss att söka en läkare, I. en healer. För det är inte de friska som behöver en helare, utan de sjuka. Ja, det fanns många människor i Kafarnaum, men låt oss inte nämna att de kom hela vägen till Kana för att söka Jesus förutom den man som hade ont i sitt hjärta.

De flesta som verkligen älskar Herren erkänner att nöd och smärta är födelseplatsen för mitt nya liv. Vem har inte kunnat finna Kristus på grund av hans rikedom, för Herren har rivit ner denna skiljevägg, och han har funnit Kristus i sin fattigdom. Vem har inte hittat honom så länge han kunde sitta runt bordet med sina släktingar vid god hälsa, det har dumpats på en sjuksäng och där fann han Kristus. Där döden tillkännagav sin ankomst, så tillkännagav livet sin ankomst. Den som inte fann Kristus i livets rörelse har förts ut av Gud till de dödas vilande land; Och där har han funnit Kristus. För honom har kyrkogården blivit födelseplatsen för en ny person. Vi sätter ett kors på våra dödas gravar som ett minnesmärke. Men många skulle kunna placera ett annat monument bredvid korset

för att visa att den avlidnes överlevande har suckat till himlen för första gången och sökt Jesus, livets främsta prins som uppstod levande från graven.

Det finns en utesäglig välsignelse i korset. Vi säger: Kära kors. Det är vad vi kallar det eftersom Kristus också bar det. Men vi säger också: Vårt kors; Och så säger vi eftersom Herren lägger det på oss att dra oss till honom för att ta emot de bästa ägodelarna, oförgängliga ägodelarna i himlen. Därför, min vän, ta inte illa upp av korset som Herren lägger på dig. Kom ihåg att den som Herren älskar, han kommer också att straffa. Många också vid sina släktingars grav lär sig att nå livets oförgängliga krona. Lär dig bara att gå till Jesus i din nöd. Om du inte kan springa till honom, kom krypande, kom och gör det. Det viktigaste är att du bara kommer. Du kan klaga över svagheten i din tro och säga att du åtminstone inte vågar gå till Jesus. Men om du håller dig borta från Jesus, kommer din tro aldrig att stärkas. Det är med Jesus, i Jesu frid och bland Jesus, som den stärks. Herren föraktar inte ens en svag tro, inte heller kastar han bort en svag troende, även om man först kan tro det utifrån hans hårda svar till kungens man.

Jesus sade till honom: 'Om ni inte ser tecken och under, skall ni inte tro.' Kungens man sade till honom: 'Herre, kom ner innan min son dör.' Av Jesu svar skulle man kunna tro att denne stackars man inte hade någon tro alls. I. att han inte trodde att han skulle få någon hjälp av Jesus. Så var emellertid inte fallet. Om han inte hade trott att Jesus kunde och skulle bota hans son, skulle han inte ha kommit till Jesus alls. Du går inte till en läkare som du inte tror kan eller vill bota. Men hans tro och förtröstan på Jesus var mycket svag. Det bara spirade. Detta kan ses på hans begäran när han ber Jesus att komma ner till Kafarnaum för att vara med en sjuk pojke, som om Jesus inte kunde bota ytterligare med sitt ord. Kungens man sa också: "Kom innan han dör." Som om Jesus inte kunde ha uppstått från de döda och gjort levande igen. Hur skulle nu denna svaga tro kunna bestå? Mannen hade hoppats att Jesus skulle följa med honom genast, särskilt som han, en respekterad kunglig ämbetsman, hade kommit för att hämta honom i sin egen person.

Men istället får han det här tuffa svaret: "Om du inte ser tecken och under, kommer du inte att tro." Det var ett hårt slag mot mannens tro, som inte verkade kunna bära några slag. måste ha varit bakom honom och viskade: 'Gå hem och låt det vara så. Stör dig inte förgäves. Men den mannen kommer inte för att hjälpa dig. Och om han gjorde det kunde han inte hjälpa. Hörde du inte hur hårt han svarade på din begäran? Om du inte hjälper dig själv, hjälper han dig inte heller.

Det är verkligen förvånande att denne man med svag tro inte omedelbart vände ryggen till och lämnade Jesu närhet när han hade fått en så hård tillrättavisning. Men han gick inte, inte ens ett hån mot Jesu svar.

Mannens samvete korrigerar sin begäran och han accepterar tillrättavisningen utan motstånd. Så han stannar bara inför Jesus, håller fast vid sin sak och ger inte upp. Var kom sådant mod ifrån för honom? Ingen annanstans än Jesus. Jesus utgöt himmelsk kraft och mod på ett osynligt och mirakulöst sätt i sitt hjärta i denna prövning. Visserligen står mannen där skakig och darrande, men Jesus hjälper honom i hemlighet så att han inte faller eller återvänder. Han har kommit in i stora

vatten och vågorna rullar över hans själ. Han sjunker som Petrus, men hans tros armar är fortfarande på vattnet. Jesus tar tag i dessa armar och drar upp honom och håller upp honom, tills mannen lär sig att lita på Jesu ord allena och inte längre kräver att han följer med honom till Kafarnaum i sin egen person för att bota pojken.

Men du frågar, varför behöver en sådan enkel och tydlig sak så långa förklaringar? Ja, dessa trossaker är enkla och tydliga för oss när vi kan försona dem med andra människor. Men om vi måste försona dem med oss själva, om de måste försonas med våra egna hjärtan, då blir de ofta så underbara och bisarra; Så dunkelt och förvirrande för oss. Du kan ha väckt en person, väckt ur syndens slummer. Du har hört det ljuva budskapet att Kristus Jesus har kommit till världen för att återlösa syndare, av vilka du är den största, eller åtminstone anser du dig vara den största. Ni har också hört detta: Människosonen kom för att söka och befria den som var förlorad. Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från alla våra synder. De orden klingar mycket ljuvligt i era öron, och ni går ut i bön och tro för att söka denne Frälsare. Du skulle hitta honom bäst i hans egna ord. Men det verkar för enkelt och barnsligt att förlita sig enbart på Herrens ord. Nej, du vill hitta honom på andra sätt, och enligt din åsikt på bättre sätt. Du börjar naturligtvis, liksom många andra före dig, springa efter Herrens underverk.

Världens största mirakel är att Gud har älskat världen så mycket att han gav sin ende oskyldige Son ett skamligt kors för att dö för den syndiga världen och därmed för dig. Men du är trött på detta och längtar efter andra mirakel. Därför kommer ni hellre att höra mirakulösa frälsningar från livets fara, eller underbara höranden av böner, underbara förmörkelser av själen och de himmelska upplysningarna som följer. Din själ kommer att fastna i dessa mirakel, och du kommer inte längre att minnas mirakelarbetaren Jesus. Du har förlorat honom. Så småningom tröttnar du på mirakelhistorier, och nu är du tillbaka på samma sida som innan du vaknade.

Ganska många, och kanske de flesta, uppvaknade människor kräver att dessa Herrens underverk ska hållas för sig själva. Åtminstone vill de att Jesus ska lägga händerna på deras verkande hjärtan och hela det så att de även i sitt kött känner himmelsk sötma från denna ånger. Det är Guds frestelse och inget gott kommer av det. Konsekvensen är att om dessa önskade mirakel inte inträffar, tvivlar den uppvaknade personen på att Gud kan utföra mirakel. Tron har redan varit eller kan vara på väg att lida skeppsbrott. Om å andra sidan mirakel händer honom, blir han stolt över dem och tror att han är mer utmärkt och, även i Guds ögon, mycket bättre än de andra troende i Herren.

Det miraklet betyder att det inte är så oskyldigt som det tros vara. Det är ett vittnesbörd om trons sjukdom, d.v.s. smärtsamhet, svaghet i tron. Herren Jesus utför underverk varje dag. Det är därför hans namn är "mirakulöst". Men genom sina mirakel vill han dra oss till sig. När han har dragit oss till honom, vill han vända våra ögon bort från mirakel till sig själv, till mirakelarbetaren. Han vill att vi ska lära känna från mirakel vad han uppenbarar om sig själv i sitt ord.

Att han är allsmäktige Gud som kan hjälpa, och en kär broder som vill hjälpa sin bror; Min kära brudgum, om det inte finns något trevligare och sötare än att kunna hjälpa sin brud. Det är här de

många prövningar som Herren sänder oss kommer ifrån, när han vill förvandla mirakulös tro i oss till ordtro, dvs lita på hans nakna ord. Han kommer inte att släppa sin hand som en gång kom till honom. Han faller inte från tron utan att påminna oss.

Sådan var den tro som Jesus krävde som Kafarnaum kungens man hade när han lämnade Jesus för sitt hem. Jesus sade till honom: "Gå, din son lever." Mannen var tvungen att nöja sig med detta. Han kunde inte se Jesus under sitt tak med sina ögon; och skulle inte se Jesus lägga sin hand på honom, inte heller skulle några andra trick göras. Hon såg inte ens pojken helande med egna ögon. Mannen var tvungen att tro utan att se, han var bara tvungen att blint tro på dessa Jesu ord: 'Din son lever.' Och mannen trodde på det ord som Jesus sade till honom och gick. Han stannade inte längre hos Jesus och frågade om pojken skulle bli botad idag eller imorgon, i år eller nästa. Han frågar inte heller på vilket sätt det kommer att botas. Han tror helt enkelt att när Jesus har sagt, "Din son kommer att leva, kommer han säkert att bli helad och leva." Herren ljuger inte. Lugnad, nöjd gav han sig iväg hem, och Jesu ord, "Din son kommer att leva", färdades hans själ så att säga. Det var ordtro, det var förtröstan på Jesu ord. Men denna tro började vackla igen när han skulle gå hem. När hemmet och taket som hennes son bodde under redan var synliga uppstod misstankar. Jag undrar om pojken är botad, om han är frisk, om han kommer att leva. Han hade just ett tufft krig som kämpade mot dessa brinnande pilar. Och igen kommer Herren till sin tro. Herren ordnade så att tjänare sändes hemifrån för att säga till honom: 'Din son lever.' Det vill säga exakt samma ord som Jesus hade sagt till honom. Men tjänarna som nu sade detta kom hemifrån och hade med egna ögon sett pojken helande. Så det kunde inte längre finnas något tvivel om pojken liv för fadern. Åh, vad gärna han gick hemåt nu. När hon kom dit måste hon ha varit den första som omfamnade sitt älskade barn, som nu levde och mådde bra. Sedan berättade han för sin familj om händelserna under sin mirakulösa resa, hur Jesus hade sagt till honom igår, i sjunde timmen: "Din son lever." Nu såg han pojken vid god hälsa och hörde att han blev botad i samma ögonblick som Jesus sade: "Din son lever." Och han ser nu att tacket för att ha botat barnet måste ges helt till Jesus.

Fadern blir troende, det vill säga han tror att Jesus är Kristus, den utlovade Messias, Herre över liv och död. Familjemedlemmar, efter att ha hört faderns berättelse, blir också troende. Således, genom ett sådant mirakel, kan många bli sanna troende, för det är vad som vanligtvis följer. När kol tar eld i en hög med kol och antänder de andra runt det.

Efter detta gav sig kungens man iväg med sin familj mot det himmelska hemmet. Och om de förblev starka i tron intill änden, följde de också glatt varandra till hemmets strand. Där bor de nu och tackar Herren. Och de längtar efter att vi ska komma efter dem.

Kristna, lyssna! Vi är alla här utomresenärer, dvs avslutar denna resa förr, andra senare. Men visst kan vi säga att innan hundra år har gått har vi redan avslutat alla våra resor. Vi är gömda under torven. I vilken hamn har vi landat våra fartyg? Har vi kommit till stranden där hälsa, liv, glädje och salighet väntar?

Jesus sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig lever även om han är död, nämligen genom fysisk död. Och Uppenbarelseboken 14:13: 'Saliga är de döda som tro på Herren Jesus, som dör från och med nu. Av detta ser vi att inte alla kommer till den önskade hamnen, bara troende. Endast de troendes liv här på jorden är en sann vandring mot hemmet. Han (den troende) tillåts ofta passera genom mörker och dimma. Ofta är han som en sjöman på öppet hav, där det inte finns någon strand att se, men himlen där uppe och vattnet nedanför. Men han har en pålitlig kompass som gör att han kan styra sitt skepp i rätt riktning. Den kompassen är Guds ord. Den är robust och pålitlig. Herren själv vittnar i sitt ord: 'Himmel och jord skall förgå, men mitt ord skall inte förgå.

I det farliga havet av liv stiger ofta vindar, visselpipor och stormar. Men låt oss inte vara rädda. Vi har en lojal kompis. Jesus själv är involverad i processen. Han leder gärna våra spöken genom vågorna. Om de (vågorna) ständigt bruser och vill sänka oss, kommer han att tillrättavisa vinden och stormen, och den måste bli avmattad. Om vi börjar tröttna i denna kamp för tro, sänder han oss glada budskap hemifrån som uppmuntran. De (budskapen) talar om Lammet som blev slaktat för oss, men som uppstod från de döda lever och regerar för evigt. De berättar om en far som väntar på att hans barn ska komma hem. De berättar om bröder och systrar som har gått före till evigt liv, och nu sjungs redan psalmer av tacksägelse och lovsång där. De berättar om livets främste furste, som övervann och trampade döden under sina fötter och därför kan ge liv åt sina egna. De berättar om en brudgum som har förberett sin bröllopsmåltid, förskönat och lyst upp sin bröllopssal och nu väntar på att hans brud ska komma till bröllophuset.

Ni troende, lyssna! När allt kommer omkring är denna svåra resa inget annat än en smekmånad. Och kort är den resan. Titta, det finns redan en hamn av lycka. Snart är vår resa över. Vår vålnad knakar fortfarande i stormens händer, men snart kommer dess rep att knytas till kajen, och vi ska gå in i det land där ingenting är känt om synd, sorg, smärta och död, men där evigt liv, glädje och salighet regerar. Där må Herren hjälpa oss. Amen!

Predikan – 1 Aug. 1912.

(I ett drömtillstånd, vägled av den Helige Ande)

"Be, så skall ni få, att er glädje må bli fullständig."

Vår Herre Jesus har på många ställen och med många ord uppmanat oss att be, men med dessa ord uppenbarar Han utmärkt anledningen till varför vi bör be. Ändå hade han en gång sagt: 'Vaka och be så att ni inte faller i frestelse.' Detta har också visat sig vara en viktig anledning för oss att vaka och be, för vår fiende, djävulen, går alltid runt som ett skrikande lejon och letar efter vem han ska svälja. Och också för att även om anden är sårbar, är köttet svagt, varför daglig bön behövs.

Här citerar han som den främsta anledningen till att din glädje skulle vara fullständig. Herren visar oss att långt ifrån att kräva att vi ber som för något slaviskt arbete eller aktivitet som Gud behöver och som skulle gynna Gud, uppmanar han oss att be att vi behöver hans hjälp. när människan i syndens lag har övergivit Gud och så har blivit en eländig, eländig varelse i behov av både andlig och kroppslig hjälp. Så är Gud, som uppenbarar sitt faderliga hjärta för oss, gett oss sin Son, så att vi kan vända oss till honom i all nöd. Han har sänt sin Son hit för att ge oss dessa goda nyheter och för att ge oss full rättvisa för barn, så att vi kan komma in i Guds närhet i alla våra behov, både andliga och fysiska. Vi kan ta alla våra tillkortakommanden dit, som till vår älskade Faders hjärta. Därför lärde vår Herre Jesus oss att kalla honom Fader och säga: 'Fader vår', så att vi inte tar våra bekymmer, umbäranden och elände till ett främmande och främmande hjärta, utan till vår älskade Faders hjärta. Be och ni skall få så att er glädje blir fullständig. Herren har befallt oss att be: 'Be alltid och var inte trötta. Be oupphörligt.'

Hur ett icke-troende hjärta knotar mot sådana bud och kanske tror att Gud är en bödens tiggare och en som alltid förslavar, kräver och tvingar oss. Vem kunde alltid be? Människor i sin blindhet tror att det inte finns någon annan bön än vad munnen kan säga när vi kan slå oss ner i en böneposition, antingen knäböjande eller med höjda ögon, höjda händer etc. Men Gud är en ande, och de som ber till honom bör be till honom i ande och sanning. En naturligt levande människa kan inte låta bli att andas, och den som har trons liv har det andas, för kännetecknet för trons liv är bön, lovprisning och tacksägelse. För han tror på Gud vad Gud har uppenbarat i sitt ord, att han är en barmhärtig Gud. Han är vår älskade Fader, han är en allsmäktig Gud, etc. Så visst finns det alltid ett behov av att stiga upp där bland keruber och serafim och att modigt kliva fram som Bibeln säger: "Steg frimodigt inför nådens tron, så att du kan få barmhärtighet, för du behöver hjälp.

Och så underkastar vi oss Guds barmhärtiga vilja när vi vet vad som händer i Guds trofasta hjärta mot oss. Och den troende hämtar genom denna trons bön, liksom på salighetens kärl, från källorna till livets vatten, levande vatten, från nådens eviga källa. Genom trons bön hämtar han från livets träd,

Jesus Kristus, sitt liv, sin styrka och friskhet, och tar sålunda emot en önskan om lovprisning och tacksägelse till Herren, liksom han i tro tar emot allt han ber Herren om.

Bönen är inte ett tvång eller ett slaviskt arbete, inte det slags verk som Gud skulle kräva av sig själv, som vi skulle göra för att förtjäna salighet med vissa tidsfrister, i en viss position, eller med många vackra och härliga ord, eller tror att ju längre och mer mångordiga våra böner är, desto bättre är de acceptabla för Gud. Men vår Herre Jesus sade till sitt folk: 'När ni ber, tala inte mycket, som några av dem.' Vem menade han med sina ord: 'Några av dem?' Fariséer, skriftlärdar och hycklare, menade han. Jesus sade: "Var inte som dem." Ofta är trons böner inget annat än glesa och osofistikerade. För när de ropar på hjälp, tvingade av sin nöd och smärta, finns det ingen anledning att uppmärksamma deras yttre utseende, när de helt och fullt tror från djupet av sina hjärtan att vi har en blidkad Fader i himlen, till vilken de kan ta alla sina hjärtans hopp och önskningar.

De tackar och prisar också Herren för den hjälp han fått. Jag antar att detta händer med alla sina sysslor, vandring på vägen, vila på sängen etc. Liksom psalmisten talar om att tacka Herren tidigt och inte stanna vid nattvarden, så gör de troende det. I dagens jäkt, på kvällen och i nattens stillhet träder de in i Herrens närhet och för med sig sina hjärtans önskningar dit. De tror att vi i detta land av elände och elände har ett sådant barn som är rätt förberett från Jesus Kristus, att Gud har blivit vår Fader, och vi kan alltid gå dit för att umgås med honom och träda in i Cherubims och Serafims led.

Han kan inte undgå att prisa och tacka för denna nåd. Vem skulle inte anse att det var hans stora lycka, stora ära och privilegium, om den jordiske kungen alltid höll sina portar och dörrar öppna för honom och sa till honom: 'Allt som är mitt är också ditt, kom bara och uppenbara dina önskningar, och du kommer att äga hela min skatt, bara genom att avslöja vad ditt hjärta önskar och önskar. Men även om vi skulle erövra alla världens rikedomar, vad skulle det inte vara för oss nytta, med vetskap om att det är ett säkert och starkt förbund, att vi måste dö, och i döden kommer vi inte att ha något annat med oss än våra gärningar. Men vad den himmelska kungen gör tillgängliga för oss är skatter som vi inte kommer att ge upp ens i döden, men först då kommer vi att äga dem fullt ut. Här ser vi mest på dem i tro och njuter av en försmak av dem i tro, men den naturliga döden får oss att fullständigt äga dessa himmelska skatter. Sådana fördelar befäller himlens stora hjälte oss att äga endast genom åkallan. 'Vad ni än ber Fadern om och tror på mitt namn skall ni få', säger han.

Åh, om vi trodde detta i timliga termer, skulle vi alltid vara i vila och fred. Vi skulle aldrig se framför oss med sådan dystyrhet och förtvivlan. Vi skulle inte bäva och frukta inför de fall som drabbar oss, om vi bara trodde på vad Herren hade sagt: 'Åkalla mig i din nöd', och 'vad ni än ber om och tro på mig, skall ni få kvar.' Om någon har fått en stor beskyddare, lever han fredligt, för han vet att han har en säker säkerhet bakom sig som kommer att stödja och hjälpa honom. Han är inte rädd, för han har en mäktig försvarare. Men vad är dessa försvarare? De är dödliga, även om de är trofasta nog att försvara oss med sina liv, men när de är dödliga, hur kan de hjälpa oss i våra djupaste behov? Men Herren som är dödens herre, som har störtat helvetet, som har krossat djävulens huvud, sitter i Faderns högra sida och har fått allt herravälde, makt och makt, har sagt: 'Åkalla mig i din nöd.' Och genom honom kan vi gå till Fadern, ty han säger: 'Ingen kommer till Fadern utom genom mig.' I hans namn kan vi tilltala Gud som Fader, ty han har gett sig själv till att vara vår broder, vår blodstamsman,

och har gjort köpet att ta på sig våra smutsiga kläder och kjolen av smutsigt kött, för att han genom sin egen rättfärdighet sedan skall försköna oss inför Fadern, och vi skall då med glädje säga: 'Se, vad för slags kärlek Fadern har berett för oss, att vi nu kallas Guds barn.' Och nu behöver vi inte framträda inför Gud som främlingar och slavar, utan som Guds barn.

Är inte detta den oändliga och ousägliga nåd och förmån som skänkts oss eländiga syndare? Vilken större nåd skulle inte ha erbjudits oss än denna rätt till bön, en sådan förmån att vi kan träda in i Herrens närhet och ta alla våra hjärtans önskningar till Herren. Det verkar för ett otroende hjärta att om jag har bett om det här och det, och jag inte har fått. Om du till exempel har stått vid din makes dödsbädd och har bett om att inte ta bort honom eller henne, eller om du kanske har stått vid ditt barns dödsbädd och du har skickat din begäran till Herren att skona honom. Döden har emellertid obarmhärtigt skördat sina sädeskorn, och ert icke-troende hjärta vill upprepa: Det är inte sant, jag har frågat, jag har bett, men Gud har inte hört min bön, och därför kan jag inte tro på det ordet: 'Vad ni än ber Fadern om och tror på mitt namn, måste ni få.'

Men, mina vänner, böner bör vara benägna till Guds vilja, för om vi tror och litar på Gud, tror honom som han har uppenbarat sig för oss i sitt ord, att han är evig kärlek, visdom och allsmäktig, då borde vi lita på honom. Om vi tror på detta, ber vi med Guds vilja med underkastelse när vi vet att han vet vad som är bäst för oss och vill göra det som är bäst för oss.

Naturligtvis, om vi tror på detta, säger vi när vi ber, "Låt det vara som du vill, inte som jag vill." För jag vet inte när jag ber vad som är bäst för mig. Jag måste säga, "Vi vet inte hur vi ska be som vi borde. Herren säger ofta till oss: 'Så att ni inte vet vad ni ber om.' Och därför tror vi på honom och underkastar oss hans vilja och säger: Om du vill, låt det vara så och så. Men om du inte vill, vet du i din eviga visdom att det är till min nackdel. Du vet bäst vad som är bäst för mig. Du vill också det som är bäst för mig. Du har visat att du verkligen vill det bästa för mig, du käre Fader, eftersom du inte förbarmade dig över din enfödde son. Och du, min Herre Jesus, vill mitt bästa, eftersom du lämnade himlen, din gudomliga härlighet, Faderns famn, och kom hit för att vara slav för min skull, du skonade inte en enda droppe av ditt blod, du förbarmade dig inte över någon av dina medlemmar.

O sannerligen vill du vad som är bäst för mig, och därför är det bäst för mig att be: "Så som det är din vilja." Hur mycket skada det skulle göra tidsmässigt om vår egen vilja var avgörande och inte Guds. Därför, när vi inte förstår vad som är bäst för oss, och vi inte tror på Gud, när vi inte tror att Gud vet vad som är bäst för oss. Och Gud önskar verkligen det som är bäst för oss. Då tror vi inte på Gud om vi inte ber det. Då har vi inte heller bett i Jesu namn, när vi inte har kommit för att se vår egen ovärdighet i en sådan utsträckning att vi måste utropa inför Herren: 'Jag skall förgås, jag skall ha orena läppar och jag skall bo bland ett folk med orena läppar.'

Så då antar jag att vi borde ha bett i Jesu förtjänst. Herren har lovat: 'Jag skall inte krossa det krossade vassen, och jag skall inte släcka ljusets veke.' När vi ser med en väckt känsla att jag inte är en ordentligt blåslagen vass, har jag inte ett särskilt trasigt sinne. Mitt hjärta är inte ordentligt krossat, jag är inte ett skadat vass, jag har ingen levande önskan om tro och nåd. När jag inte har

dessas, när jag är så ovärdig, så dålig är jag, kan jag inte äga detta Herrens ord: 'Jag skall inte krossa det krossade vassen, och jag skall inte släcka ljusets veke.'

På detta sätt ser vi att vi inte tjänar något på våra böner, utan att vi måste be på Jesu förtjänst. Vi måste visa det för Fadern när vi ser våra egna hjärtan hårda, okrossbara. Hans Son ödmjukar sig mot ett botfärdigt hjärta och frågar: 'Käre Fader, du ser våra hjärtan hårda, okrossbara, och jag kan inte göra det på något annat sätt. Men, käre Fader, se, där borta i örtagården är din Sons hjärta krossat i mitt ställe. Det finns ett brustet hjärta vars svett sipprar blod. För hans skull, förbarma dig över mig.'

När du ber så här ber du i Jesu namn och på Jesu meriter. Bönen bör också vara ödmjuk, men vi ser hur stolta våra hjärtan är och hur hjärtat alltid vill följa sin egen vilja och inte ödmjukt underkastar sig Guds vilja och säger: 'Låt Fadern vara som du vill, inte som jag vill.' Endast de ödmjukas böner hörs av Herren. Nåväl, nu måste vi lita på Jesu namn igen, det är Jesu verk, och göra en stegvis överenskommelse med Jesus igen. Käre Fader, jag kan inte förändra mitt hjärta, jag kan inte förödmjuka eller göra det annorlunda än Adam gjorde det, men se, käre himmelske Fader, det finns förödmjukelse i örtagården i stället för mig, se på honom i mitt ställe. Titta på honom i mitt ställe och titta på mig i hans ställe. Sedan ber du i Jesu namn, när du själv är så ovärdig, när du har orena läppar. Sedan ber du Fadern att se till sin Sons förbön och därför ha barmhärtighet. Du som planerar att Herren inte har hört din bön och har handlat för hårt mot dig, se nu på dig själv. Har du bett med ett sinne som böjer sig för Guds vilja? Har din bön varit ödmjuk? Har det varit ropet från ett brustet och brustet hjärta? Visst måste vi alla skämmas för att bekänna att det inte finns någon ondska i Herren. Herren har rättvisa och vi har orättfärdighet.

Vi måste bekänna att om Gud hade hört alla våra böner, hur mycket skada skulle vi inte ha gjort oss själva. Sådana önskningar i det köttliga hjärtat och våra köttliga hjärtans önskningar, när köttets begär endast leder till död, och när vi, när vi ber om köttets önskningar, ber Herren att uppfylla dem för vår egen död. Det är som ett barn som inte vet att gift är skadligt och skrikande ber sin far och mor att dricka det, men de kan inte ge det eftersom det är gift som skulle producera döden.

Detta är vad Gud måste göra med oss som inte förstår. Hur vi bör tacka Herren för att han inte uppfyller alla våra böner. I sin eviga visdom och barmhärtighet har han sett hur vi ofta ber om vår skada. Ett barn kan be om att lösgöra sig från sin förälders barm och kasta sig i fara genom att inte se eller förstå faran, men föräldrarnas kärlek får inte döda dem. När han väl har kommit till full förståelse kommer han att inse sina föräldrars omsorg och varför de har gjort det mot hans vilja, han kommer att förstå det korrekt och känna sig tacksam för det.

Först då, när vi har nått stranden av våra hem, verkar vi riktigt förstå Guds underbara ledarskap och tacka honom. Här spelar vår kantele inte riktigt, här skramlar inte riktigt vår harpa, för det är synden som griper tag i oss här och gör oss långsamma, här i Gosens land, här i Babels land, här i slaveriets land, här i tårarnas dal, där frestar, där förbannat kött väger och där världen lider. Men låt oss tro att vår röst en gång skulle stämma in i cherubers och serafernas lovprisning. Och om vi tittar på Guds dolda vägar mot oss själva, kommer vi att se att det finns stora skäl till det.

Herren tackas och prisas av alla skapade varelser, levande och livlösa, vattnet som rinner, vinden som surrar, blommorna med sin doft, allt talar om Herrens storhet, om Herrens kärlek, för jorden är fylld av Herrens godhet. Åh, tackar du inte Herren också. Otacksamma är otrogna människor på jorden och i helvetet, men deras eviga smärtor talar om Guds allmakt, Guds rättfärdighet, Guds rättvisa. Men deras tandagnisslan där talar om Guds suveränitet. Herrens namn är hans tack från ena änden av världen till den andra.

O mina vänner, låt oss be Herren att utgjuta nådens och bönen ande över oss, den utvalda barnens ande, som skulle ropa här med outhärliga suckar: 'Abba, käre Fader.' Låt oss inte betrakta vår bön som en betalning för våra synder, låt oss inte betrakta den som någon nödvändig plikt, utan låt oss betrakta den som en barnrättighet, där vi kan ge Gud alla våra brister och tillåtas gå varje dag för att vädja om syndernas förlåtelse som vi behöver varje dag. Ja, det är en oändlig nåd, för fastän, mina vänner, er omvändelse inte har fört någon förtjänst till ert helgelseliv, och ni har inte kunnat beundra det, inte heller spegla er själva i nåden av en ny födelse, men ni ser ständigt brister och ofullkomligheter i er själva, tack vare Gud, men mängden av era synder och överflödet av era överträdelser har inte blivit ett berg om ni går inför nådens tron och bekänner era synder varje dag och vädjar om syndernas förlåtelse.

Hör vad Herren säger: 'Jag skall utplåna dina missgärningar som ett moln och dina synder som dimma, och så långt öster från väster som möjligt har jag fört bort dina missgärningar.' Och så tror jag inte att någon av dem kommer över dig. Det har inte funnits någon hög av dem, för blodströmmen som har flödat från korset har satt igång ditt band, och så har våra skulder betalats. Det är med glädje vi kan sjunga här:

'Du har betalat min skuld med ditt blod' och hjälpt mig att bli välsignad, om vilken ditt namn är förhålligat i stor härlighet.' Därför, eftersom vi nu har hört om dessa underbara löften om Guds nåd och om Guds faderliga hjärta, låt oss be att förena oss i våra hjärtan och komma in i Guds närhet, för han har sagt: 'Vad ni än ber Fadern i mitt namn och tror på mig, skall det tas emot av er och be, och ni skall få, så att er glädje kan vara fullständig, och där två eller tre tillsammans är överens om någonting, de tar emot den av min Fader som är i himlen. Ta därför emot dessa Herrens löften med viss övertygelse och låt oss kliva fram inför nådens tron, så att vi kan få nåd därför att vi behöver hjälp. Amen, Amen! I Jesu välsignade namn. Amen!

Låt oss be: "O Allsmäktige Gud, käre himmelske Fader! Tack för nåden att vi kan kalla dig Fader och veta att alla våra bekymmer och brister kan läggas på ditt faderliga hjärta. Vi får komma till dig i alla våra brister, och framför allt vet vi att vi behöver syndernas förlåtelse. För din andes tillrättavisningar uppenbarar för oss att vi är syndare och orena. Vi har syndat, Fader, inför dig och mot himlen. Så vi ber om syndernas förlåtelse, Herre, från dig. Vi ber också om din barmhärtighet i ett nytt liv, vi ber för dig att ta oss på livets väg. Vi ber att du ska skapa nytt, förändra ditt hjärta och hjälpa dig att leva ett nytt liv och en ny lydnad. Vi ber att du ska böja vår vilja under din barmhärtiga vilja. I enlighet med ditt löfte ber vi till dig för våra timliga behov. Herre, du vet att vi alla behöver dessa. Ge oss det som är nödvändigt, och ta bort det som skiljer oss från dig, Herren, som är till skada för våra själar, vilket

är gift och död för våra själar. Lär oss, Herre, att vandra på din viljas väg och vandra på den väg som är acceptabel inför dig. Föd tro, fixa hoppet, stäm kärleken som brinner i oss, övertala oss till ny lydnad. Hör oss, käre himmelske Fader.

Vår Fader som är i himlen, välsignat vare ditt namn, må ditt rike närma sig, ske din vilja på jorden som i himlarna. Ge oss vårt dagliga bröd och förlåt oss våra synder, för vi förlåter också dem som har överträtt oss. Led oss inte in i frestelse, befria oss från det onda, för ditt rike, makt och härlighet är för evigt. Amen.